

Arrest

nr. 62 097 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 26 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. POPPE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Congolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 17 december 1986 te Kinshasa. Uw ouders woonden niet samen. Aanvankelijk groeide u op bij uw moeder in Kinshasa. Toen u acht à negen jaar oud was verhuisde u in 1996 naar uw vader in Zuid-Afrika. Dit opdat u zou kunnen studeren. Na korte tijd verbrak uw vader alle communicatie met uw moeder. Zij keurde immers een aantal van zijn beslissingen af. U beëindigde uw lagere school in Zuid-Afrika. U deed er ook uw middelbaar. U behaalde echter niet uw einddiploma omdat jullie geen verblijfsvergunning hadden en u bij gevolg het eindexamen niet kon meedoen. In april-mei 2008 werd uw vader gedood. Het was in de periode dat er veel xenofobie heerste in Zuid-Afrika. Na de dood van uw vader had u een heel moeilijke tijd. Het klimaat ten opzichte van vreemdelingen werd steeds grimmiger. Bovendien kon u bijna geen werk vinden bij gebrek aan verblijfsdocumenten en een geldig diploma. Op een dag zag u een zoekertje

waarop u reageerde. Zo kwam u in contact met de heer George, een blanke Franstalige man. Het bleek te gaan om een job als au-pair in Europa. U zag dit als uw enige uitweg uit uw situatie in Zuid-Afrika en aanvaardde de job. Op 21 juli 2010 verliet u samen met de heer George Zuid-Afrika. Jullie reisden via Frankfurt (Duitsland) naar België. Aanvankelijk verbleef u bij de heer George in afwachting van uw beginnende job als au-pair. Het verwonderde u dat de heer George blijkbaar geen contact had met de dame voor wie u zou werken in de dagen na jullie aankomst. Er gebeurden allerlei rare dingen in het huis van de heer George. U besloot er te vertrekken. Met de hulp van een Afrikaanse dame ging u op 27 juli 2010 naar de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Daar startte u een asielprocedure.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet alsook uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag van Genève komt naar voor dat in het kader van de aanvraag van het vluchtelingenstatuut alsook van het statuut van subsidiaire bescherming uw vrees ten opzichte van het land van uw nationaliteit dient geëvalueerd te worden.

U verklaarde dat u de Congolese nationaliteit hebt maar dat u niet terug kan naar de Democratische Republiek Congo omdat u niet goed weet waar u naartoe zou moeten en waar u zou kunnen verblijven (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 20 september 2010, hierna CGVS, pp.2-4). U haalde aan al jaren geen contact meer te hebben gehad met uw moeder en zei niet op de hoogte te zijn van enige familieleden in Congo langs uw moederszijde of langs uw vaderszijde (zie verhoorverslag CGVS, pp.3-4). U haalde verder geen enkele andere reden aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar de Democratische Republiek Congo.

Hoewel begrijpelijk is dat een terugkeer naar de Democratische Republiek Congo niet evident is voor u omwille van bovenvermelde redenen, dient er op gewezen te worden dat deze **redenen geenszins een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève** inhouden daar het geen vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, uw etnie, uw godsdienst, uw politieke overtuiging of uw behoren tot een bepaalde sociale groep betreft.

Bovendien kan uit uw verklaringen **evenmin enig risico op het lijden van ernstige schade** zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden.

Er kan in deze ook worden opgemerkt dat u trouwens blijkbaar tot nu op geen enkele manier reeds getracht hebt uw familie in de Democratische Republiek Congo terug te vinden (zie verhoorverslag CGVS, p. 3).

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw verlopen **Zaïrese paspoort** (met nummer Z0002988) voor. Dit document wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen daar noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in twijfel getrokken worden.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 6 van het EVRM, evenals op de schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster werpt op dat zij tijdens haar gehoor voor het CGVS van 20 september 2010 niet werd bijgestaan door een raadsman. Ondanks het gegeven dat haar toenmalige raadsman niet aanwezig was, heeft het CGVS toch besloten over te gaan tot het verhoren van verzoekster en kreeg zij daarbij niet de mogelijkheid om het gehoor te laten uitstellen. Verzoekster betoogt dat hierdoor artikel 6 EVRM is geschonden. Zij heeft schade geleden doordat zij niet werd bijgestaan door een raadsman die haar, met kennis van de procedure, zou kunnen voorlichten over het gesprek dat zou plaatsvinden, de bescherming van haar rechten zou kunnen waarborgen en tevens zou kunnen garanderen dat zij alle nuttige informatie meedeelt.

Minstens dient volgens verzoekster vastgesteld te worden dat de hoorplicht werd geschonden. De hoorplicht houdt immers in dat elke bestuurde die het voorwerp kan uitmaken van een beslissing die haar een nadeel toebrengt, gehoord dient te worden. De eerbiediging van dit beginsel behoeft eveneens dat de bestuurde in kwestie zich kan laten bijstaan door een raadsman. Verzoekster heeft het gehoor evenwel afgelegd zonder kennis van zaken en zonder voorgelicht te zijn over de mogelijke

consequenties van haar antwoorden, noch kon zij een onderscheid maken tussen nuttige en irrelevante informatie.

Tevens poneert verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden gezien het CGVS zich geen moeite heeft getroost om haar een raadsman toe te wijzen.

2.2.1. Wat betreft de opgeworpen schending van het recht op een eerlijk proces conform artikel 6 EVRM dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Het behoort aan verzoekster de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van haar verdediging. Verweerder wijst er terecht op dat indien verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure de bijstand van een raadsman wenste, het haar taak was om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze. De asielzoekster is vrij te beslissen of zij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens haar interview. Te dezen kon er in redelijkheid worden verwacht dat verzoekster haar raadsman – die zijn tussenkomst pas meldde bij het CGVS nadat het CGVS verzoekster reeds had opgeroepen voor gehoor (zie oproepingsbrief van 3 september 2010 en het formulier “tussenkomst van een advocaat” van 8 september 2010; administratief dossier, stukken 7 en 6) – op de hoogte bracht omtrent de datum van het interview. Bovendien toont verzoekster op generlei wijze *in concreto* aan dat zij enig nadeel heeft ondervonden door het feit dat zij niet werd bijgestaan door haar advocaat of dat hierdoor haar rechten werden geschonden. Overigens belette niets de raadsman van verzoekster om na het interview inhoudelijke opmerkingen in verband met de asielaanvraag van zijn cliënte schriftelijk aan de commissaris-generaal mee te delen. Evenmin was er enig belet dat de raadsman zich kon laten vervangen door een collega indien hij verhinderd was.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht blijkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die van aard is om haar belangen aan te tasten, zonder dat haar de gelegenheid wordt geboden om haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoekster op 20 september 2010 werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Verzoekster heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en dat de beslissing werd genomen met inachtnaam van alle voorhanden zijnde gegevens. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster ongegrond dient te worden verklaard omdat verzoekster geen feiten of elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat zij niet terug kan naar de Democratische Republiek Congo omwille van een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een welbepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door verzoekster aangevoerde redenen ressorteren geenszins onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Verzoekster verklaarde immers niet terug te kunnen keren naar Congo omdat ze niet goed weet waar ze zou kunnen verblijven en omdat ze al jaren geen contact meer heeft met haar moeder en niet weet of ze nog (andere) familieleden heeft in Congo.

De bestreden beslissing is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

2.2.2. Waar verzoekster in hoofddorde vraagt haar de subsidiaire beschermingsstatus voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te verlenen, blijkt dat het verzoekschrift geenszins op concrete wijze uitwerkt waarom zij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst en dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er al dan

niet een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Het reële risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.2.3. In de mate dat in ondergeschikte orde verzocht wordt de bestreden beslissing van het CGVS te vernietigen, dient te worden vastgesteld dat gelet op bovenstaande vaststellingen en overwegingen er geen essentiële elementen ontbreken noch dat er substantiële onregelmatigheden aan de aangevochten beslissing kleven waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet, zodat er derhalve geen enkele reden is om deze beslissing te vernietigen.

2.2.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS